

SALVS REI PVBLICAE SVPREMA LEX ESTO.

VYBRANÁ

TÉMATA

ZPRÁVA STUDIJNÍ SKUPINY PRO IRÁK

(The Iraq Study Group Report)

(výťah zásadních poznatků)

(02/2007)

Michal Částek
Štěpán Pecháček
Vladimír Randáček

Parlament České republiky
Kancelář Poslanecké sněmovny
Parlamentní institut

Obsah:

ÚVOD	3
ZHODNOCENÍ SITUACE V IRÁKU	3
OPERACE „SPOLEČNĚ KUPŘEDU II“ (TOGETHER FORWARD II)	4
SOUSEDNÍ ZEMĚ	6
IRÁN	6
SÝRIE	6
SAUDSKÁ ARÁBIE A OSTATNÍ ZEMĚ ZÁLIVU	6
TURECKO	6
JORDÁNSKO A EGYPT	7
ALTERNATIVNÍ VÝCHODISKA	7
STAŽENÍ ZE ZEMĚ	7
POKRAČOVÁNÍ V KURZU	8
VÍCE VOJÁKŮ DO IRÁKU	8
ROZDĚLENÍ ZEMĚ DO TŘÍ REGIONŮ	8
NOVÁ CESTA VPŘED - NOVÝ PŘÍSTUP	8
PLÁN "NOVÁ DIPLOMATICKÁ OFENZÍVA" (NEW DIPLOMATIC OFFENSIVE)	8
POSTUP UVNITŘ IRÁKU	9
ČASOVÝ PLÁN PRO DALŠÍ POSTUP V IRÁKU	10
KROKY POTŘEBNÉ K NÁRODNÍMU USMÍŘENÍ	11
PODPORA USA V IRÁKU	11

ÚVOD

Studijní skupina pro Irák (Iraq Study Group – ISG)¹ byla ustavena 15. března 2006 americkým Kongresem a měla za úkol zpracovat nezávislé hodnocení vývoje a současného stavu v Iráku, jeho dopady na sousedící země a na zájmy USA včetně doporučení budoucího postupu v Iráku. Studijní skupina pro Irák byla ve své činnosti podporována Institutem Spojených států pro mír (*United States Institute of Peace*) a 6. prosince 2006, po téměř devítiměsíční činnosti, zveřejnila závěrečnou zprávu k Iráku². ISG byla složena z 10 členů, kteří zastupovali obě politické strany – Republikánskou stranu a Demokratickou stranu. V čele ISG stáli dva spolupředsedové, a to republikán James A. Baker, bývalý ministr zahraniční USA, a demokrat a bývalý kongresman Lee H. Hamilton.

Zhodnocení situace v Iráku

Saddámův režim byl sice svržen, současná demokraticky zvolená vláda Iráku reprezentuje širokou iráckou veřejnost, nedokáže ale zajistit národní usmíření, základní bezpečnost ve státě ani jeho základní funkce (dodávky vody, elektřiny, léků a potravin pro civilní obyvatelstvo). Státním aparátem prorůstá rozsáhlá korupce. Úroveň násilí se neustále zvyšuje, především v Bagdádu (cca 6 mil. obyvatel, 25% celkové populace Iráku), každodenní vysoké oběti bojů a teroristických útoků potvrzují jen malý nebo žádný vývoj k lepšímu (dochází zde v průměru ke 180 útokům za den, při nichž je měsíčně zabito v průměru 3000 Iráčanů, počet zabitých amerických vojáků dosáhl v lednu 2006 70, v říjnu 2006 dokonce 102). Od počátku války ztratily USA již 2 900 vojáků, dalších 21 tisíc jich bylo zraněno. Celkové výdaje USA na válku v Iráku od počátku dosáhly výše 400 miliard USD (cca 8 miliard USD/měsíc). Další miliardy dolarů bude nutné vynaložit za ztráty vojenské techniky a péči o veterány. Odhaduje se, že celkové náklady na vojenskou přítomnost USA v Iráku se vyšplhají na 2 biliony USD.

V zemi existuje několik zdrojů násilí - nejvíce útoku je pácháno ozbrojenými skupinami sunnitů, dále pak šíitskými milicemi, bojovníky Al-Kajdy a ostatních skupin islámského džihádu, v neposlední řadě zde existuje i rozsáhlý organizovaný zločin. Mezi iráckou veřejností panuje pocit bezmoci a zoufalství.

Vojenský a civilní personál nasazený v oblasti Spojenými státy i jejich spojenci pod velením USA, autorizovaný rezolucí Rady bezpečnosti OSN 1546 z roku 2004 (mandát rozšířen v listopadu

¹ Činnost ISG byla podpořena následujícími institucemi: Centre for Strategic and International Studies, Center for the Study of the Presidency a James A. Baker III Institute for Public Policy při Rice University. ISG prováděla konzultace s významnými politickými představiteli Iráku a USA, mezi které se především řadili: iráčtí vládní představitelé a ostatní úředníci, Department of State (ministerstvo zahraničních věcí USA), Department of Defense (Ministerstvo obrany USA) členové amerických zpravodajských služeb (CIA, FBI), členové Kongresu, členové mezinárodních organizací (OSN, Arabská liga, atd.) a zahraniční diplomaté.

² Celá zpráva ke ztažení:

http://www.usip.org/isg/iraq_study_group_report/report/1206/iraq_study_group_report.pdf

2006), jakož samozřejmě i mnoho Iráčanů, vyvíjí výjimečné úsilí a přináší stále nové oběti na pomoc Iráku, mnoho věcí však prostě není schopno ovlivnit. Schopnost Spojených států situaci v Iráku účinně ovlivňovat neustále klesá. Stále více Iráčanů podporuje islámský radikalismus. Většina zemí v oblasti nijak konstruktivně nepřispívá k pozitivnímu vývoji v Iráku, některé země dokonce nestabilitu ještě podporují.

Situace v Iráku je klíčová nejen z hlediska regionální, ale i globální stability a rovněž patří k životně důležitým zájmům USA. Irák vlastní druhé největší známé zásoby ropy na světě, setkávají se zde dva hlavní proudy islámu (šiiité a sunnité) a slouží rovněž jako základna mezinárodních teroristických organizací včetně Al-Kajdy.

Irák je v současné době ústředním bodem americké zahraniční politiky a vývoj situace v Iráku má vliv na to, jak jsou USA vnímány nejen v regionu Perského zálivu, ale i na celém světě. Jelikož události v Iráku byly dány do pohybu rozhodnutím USA, má Washington jak národní tak morální odpovědnost za to, aby zde byla odvrácena hrozící anarchie.

Operace „společně kupředu II“ (Together Forward II)

Společná operace americké armády a iráckých vládních sil za účelem vytvoření bezpečnosti v Bagdádu. Situace v Bagdádu je klíčovou pro celkovou situaci v Iráku. Výsledky této operace jsou ale skličující. Americké síly trpí vysokými ztrátami, ozbrojenci z prohledávaných oblastí přechájí, a pak se do nich znovu navracejí. Irácká policie není schopna či ochotna tento vývoj zastavit. Irácká armáda poskytla pouze 2 ze 6 praporů, které původně přislíbila, irácká vláda odmítla dále podnikat operace v Sadr City (část Bagdádu). Veškeré snahy vyjdou naprázdno dokud nebudou Iráčané sami schopni zabezpečit vyčištěné oblasti a dokud nebudou sami mít vůli tyto oblasti čistit. Americké síly nejsou dostatečně početné, aby vyčištěné oblasti udržovaly. To samé platí o zbytku země.

Irák má demokraticky zvolený parlament, vláda národní jednoty byla zformována v květnu 2006 a jsou v ní zástupci široké irácké veřejnosti. Irák ratifikoval novou ústavu, ale po dohodě se sunnitskými vůdci zahájil její revizi (ti tím podmínili svoji účast ve vládě). Vláda je složena na náboženském a etnickém základě (šiiité, sunnité a Kurdové) a klíčoví představitelé příliš často vystupují pouze v zájmu své zájmové skupiny a nejednají v iráckém zájmu. Příliš mnoho iráckých ministrů není schopno vykonávat svoji funkci efektivně. Výsledkem je potom slabší role centrální vlády, než jí umožňuje ústava.

USA jednají primárně s iráckou vládou, ale nejvlivnější šiiitští představitelé v Iráku stojí mimo ni a USA s nimi nemohou přímo komunikovat. Jsou jimi ajatoláh Ali al-Sistani a Muktada al-Sadr a Abdul Aziz al-Hakim.

Sunnité se cítí opominuti, jelikož po 1300 letech ztratili své tradiční vedoucí postavení. Jsou názorově rozděleni v tom, zda získat svoji moc zpět politickými prostředky nebo prostřednictvím terorismu. Rovněž na jedné straně stojí ostře proti přítomnosti amerických vojsk, na druhé je ale

potřebují k ochraně před šíitskými milicemi. Nesouhlasí s federálním, decentralizovaným Irákem a možnou autonomní sunnitskou oblast vidí jako nepřijatelnou variantu. Mezi významné sunnitské představitele patří například Tarik al-Hashimi a Šejk Harith al-Dhari.

V Bagdádu například sunnitě bojkotovali provinční volby v roce 2005, a proto nejsou vůbec reprezentováni v místní vládě, kterou sami označují za šíitskou diktaturu).

Kurdům se podařilo sjednotit dva hlavní politické bloky - Kurdskou demokratickou stranu (KDP) a Vlasteneckou unii Kurdistánu (PUK). Kurdové si zajistili velkou autonomní oblast na severu země a významně se podílejí na ústřední vládě. Masúd Bárzání vede Kurdskou regionální vládu a prezident Iráku Jalal Talabani je rovněž Kurd. Kurdští představitelé se vyjadřují v tom smyslu, že dávají přednost autonomnímu Kurdistánu v rámci Iráku, jelikož samostatný kurdský stát by byl zcela izolován okolními nepřátelskými státy. Kurdové vybuodovali vlastní ozbrojené síly (peshmerga) v síle cca 100 000 mužů.

Federalizaci země podporují Kurdové a šíité, kteří obývají 9 jižních provincií země. Sunnitě jsou ostře proti, navíc ani jedna z převážně sunnitských provincií není ekonomicky soběstačná.

Další problémem je nedořešený status severoiráckého města Kirkúk. Kurdská část jeho obyvatel podporuje jeho připojení ke Kurdistánu, místní arabská a turkmenská populace se staví proti. O osudu města má rozhodnout referendum v roce 2007. Existuje zde ovšem vysoké nebezpečí z exploze násilí ve městě ve dnech plánovaného referenda.

Bezpečnostní situace se nemůže zlepšit do doby, dokud nebudou duchovní vůdci podporovat národní usmíření. Šíitští vůdcové by měli odzbrojit své milice a sunnitě musejí hledat politické řešení a nejit cestou násilí. Irácká vláda a sunnitě by měli zaujmout ostrý postoj vůči Al-Kajdě.

Státní správa kriticky postrádá odborníky, kteří většinou ze země uprchli nebo byli odstraněni v rámci tzv. „debaasifikace“ (Baas - Saddámova vládní strana), čímž je činnost většiny ministerstev omezena pouze na přerozdělování peněz na mzdy. Irák také postrádá efektivní soudní aparát, současné kapacity jsou naprosto nedostatečné. Navíc je výkon funkce soudce de facto rozsudkem smrti, americká armáda není schopna zajistit bezpečnost jejich rodin, širších rodinných příslušníků a jejich přátel.

Irák vykazuje nízký ekonomický růst, země má obrovský potenciál k růstu. Hospodářský růst je bržděn nestabilitou, korupcí, nedostatkem investic, zničenou infrastrukturou a nejistotou z budoucího vývoje.

Existují zde ale i pozitivní náznaky. Peněžní zásoby jsou stabilní a dramaticky se zvýšil dovoz výpočetní a sdělovací techniky. Rozbíhá se obchod a v bezpečných oblastech prožívá rozvoj sektor stavebnictví. Přesto ale většina Iráčanů nepozoruje žádný pozitivní vývoj v jejich každodenním životě.

Ropný průmysl tvoří 70% celkového HDP Iráku a přes 95% vládních příjmů. Irák produkuje 2,2 milionu barelů denně, z čehož 1,5 milionu barelů denně exportuje (předválečná úroveň těžby byla 2,5

milionu barelů denně). Korupce významně zasahuje i do těžby ropy - odhaduje se, že denně je nelegálně odčerpáno mezi 150-200 tisíci, někdy dokonce za den až 500 tisíců barelů ropy.

USA vyhradily 34 miliard USD na obnovu země, ze kterých bylo již 16 miliard investováno. Kongresu schází vůle k navýšení této pomoci.

Mezinárodní pomoc byla slabší. Iráku bylo přislíbeno 13,5 miliard USD, ale do země se ve skutečnosti zatím dostaly pouze 4 miliardy USD. Okolní země včetně Saudské Arábie a Kuvajtu jsou v současnosti největšími věřiteli Iráku, zahraniční dluh mu zatím neodpustily.

SOUSEDNÍ ZEMĚ

Irán

Iránský vliv v Iráku je ze všech okolních států největší. Mnoho nynějších šíitských vůdců bylo v době Saddámovy vlády v iránském exilu. Irán výrazně politicky podporuje irácké šíity, významně se podílí na výcviku a vyzbrojování šíitských milic, podporuje i sunnitské oddíly útočící proti americké přítomnosti. Iránsko-irácká hranice je velice propustná a bez kontroly zde každodenně prochází velké množství lidí.

Přestože Irán jako svůj zájem vidí porážku amerických sil v Iráku, nebyl by tento vývoj pro samotný Irán pozitivní. Je zapotřebí vzít v úvahu, že obyvatelstvo Iránu tvoří pouze z 50 % Peršané, jinak je zde silná ázerbajdžánská komunita (24%), obdobně jako kurdské a arabské menšiny.

Sýrie

Sýrie nemá sice takový vliv v Iráku jako Irán, Damašek ovšem oči nad proudem islámských bojovníků proudící přes jeho území do Iráku, rovněž mnoho bývalých iráckých pohlavárů zde našlo svůj bezpečný úkryt.

Saudská Arábie a ostatní země Zálivu

Přístup zemí tohoto regionu je většinou pasivní, odmítají odpuštění iráckého zahraničního dluhu nebo jakoukoli podstatnější ekonomickou pomoc irácké vládě. Iráčtí sunnité jsou povětšinou zklamáni, že je tyto země více nepodporují. Jejich příspěvek k řešení situace v Iráku se omezuje na svolávání konferencí a setkání iráckých náboženských vůdců.

Turecko

Turecko se zaměřuje hlavně na snižování kurdského nacionalismu, který představuje vážnou hrozbu pro tureckou vnitřní stabilitu. Podporuje turkmenskou menšinu v Iráku a snaží se zabránit inkorporaci Kirkúku do iráckého Kurdistanu. Na druhé straně ale turecké firmy v iráckém Kurdistanu investují a existuje zde efektivní spolupráce mezi Tureckem a Kurdy na politické, hospodářské a bezpečnostní úrovni. Turecko vyjádřilo zklamání, že USA nezaujaly dostatečně tvrdý postup vůči Kurdské straně pracujících (PKK), která působí v tureckém Kurdistanu a má své základny na území iráckého

Kurdistánu. Turci dokonce pohrozili, že podniknou separátní akci proti PKK na území Iráku, dokonce již v rámci bezpečnostních akcí několikrát překročili irácko-tureckou hranici.

Jordánsko a Egypt

Obě tyto země poskytly určitou pomoc irácké vládě. Jordánsko vycvičilo tisíce iráckých policistů, má rovněž jako Irán svého velvyslance v Iráku. Egypt zajišťoval v omezeném měřítku výcvik pro jednotky irácké armády. Jordánsko povolilo přelety amerických vojenských letadel nad svým územím, stejně jako Egypt, který rovněž pro americké válečné lodě otevřel Suezský průplav. V Jordánsku se v současnosti nachází asi 700 tisíc iráckých uprchlíků (to odpovídá 10% jeho obyvatelstva), a obává se dalšího nárůstu. Obě tyto země podporují revizi irácké ústavy a politicky podporují irácké sunnity.

Pokračující násilí by mohlo vést k ještě většímu chaosu a způsobit ještě větší utrpení iráckého lidu. Irácké ozbrojené síly by se mohly v důsledku chaosu rozptýlit mezi jednotlivé teroristické skupiny, etnické čistky by nabraly na ještě větší intenzitě a humanitární katastrofa by spustila další vlnu uprchlíků.

Sousední země se obávají šíření násilí a nestability za hranice Iráku. Chaos by mohl vést tyto země k separátním intervencím na ochranu jejich vlastních životních zájmů - Turecko by mohlo intervenovat, aby zabránilo vyhlášení samostatnosti Kurdistánu, Irán za účelem nastolení stability v jižních provinciích, přičemž by mohl získat kontrolu nad rozsáhlými ropnými poli.

Dále zde našla významnou podporu a základnu Al-Kajda. Pokračující problémy v Iráku mohou vést i k hlubšímu rozdělení americké společnosti - dnes již 66% Američanů nesouhlasí s postupem vlády v otázce Iráku. Listopadové volby byly vnímány jako jakési referendum o vývoji v Iráku.

Rovněž veřejné mínění v samotném Iráku svědčí o prohlubujících se problémech. 36% Iráčanů si myslí, že jejich země směřuje nesprávným směrem a 79% mají negativní postoj k americké přítomnosti v zemi, 61 % schvaluje útoky proti americkým vojenským objektům. Iráčané stále více vidí americké síly jako okupační moc.

ALTERNATIVNÍ VÝCHODISKA

Stažení ze země

Opustit Irák by bylo vzhledem k roli a závazkům USA, jejichž intervence vedla ke vzniku současné situace v Iráku špatné. Zcela jistě by to vedlo k dalšímu nárůstu náboženského násilí. Krátkodobým výhledem by bylo pouze mocenské vakuum a chaos, větší utrpení civilního obyvatelstva, destabilizace celého regionu a ohrožení světové ekonomiky. Navíc by toto stažení bylo vykládáno jako vítězství teroristických sil v čele s Al-Kajdou nad spojeneckými silami. V dlouhodobém výhledu by se situace nejspíše vyostřila natolik, že by si to vyžádalo návrat Spojených států do oblasti.

Pokračování v kurzu

Současná politika USA není efektivní, což potvrzuje vzrůstající násilí a fakt, že irácké vládě se nedaří uskutečňovat program národního usmíření. Neprovedení změn v přístupu by pouze oddálilo den závěrečného zúčtování, které by bylo o to závažnější. Měsíčně umírá 100 amerických vojáků a týdně jsou utraceny 2 miliardy USD. Většina americké veřejnosti je naladěna proti dalšímu pokračování americké vojenské intervence v Iráku. Navíc takto rozsáhlá angažovanost v zemi omezuje schopnost USA reagovat na ostatní mezinárodní krize.

Více vojáků do Iráku

Další nárůst vojenské přítomnosti USA v zemi by nijak neodstranil příčinu násilí v zemi, kterou je absence národního usmíření. Posílení amerických jednotek v zemi by mohlo pouze dočasně pomoci omezit toto násilí, ale znovu pouze jen na omezených územích. Navíc by takové soustředění amerických sil muselo zákonitě negativně ovlivnit jejich ostatní operace (Afghánistán).

Rozdělení země do tří regionů

Ani takové řešení nemůže přinést úspěch, jelikož země není přesně etnicky rozdělena, nejdou vytyčit přesnější etnické hranice. Všech 18 iráckých provincií má etnicky značně smíšené obyvatelstvo (vč. Bagdádu). Takové řešení by mohlo vyústit v masové přesuny obyvatelstva, kolaps iráckých ozbrojených sil, etnické čistky, nestabilita by se mohla rozšířit i do okolních zemí, nebo by se okolní země mohly pokusit o dominanci nad jednotlivými regiony. Sunnitě by mohli vyložit celou tuto věc jako pokus USA o rozbití silného arabského státu. Proto by USA neměly podporovat tuto variantu řešení, měly by jednoznačně podpořit centrální iráckou vládu.

ISG si uvědomuje, že jím navržená řešení mají též slabá místa, nicméně její následující návrhy mohou pozitivně ovlivňovat další vývoj v zemi a v regionu.

NOVÁ CESTA VPŘED - NOVÝ PŘÍSTUP**Plán "Nová diplomatická ofenzíva" (New Diplomatic Offensive)**

S cílem dosáhnout Studijní skupina doporučuje přijmout následující opatření:

- vybudovat širokou mezinárodní podporu pro Irák, především mezi zeměmi, které mají největší zájem na odvrácení nestability v Iráku (jako např. Irán a Sýrie). Komplexní diplomatické úsilí v tomto ohledu by mělo být započato již před 31. 12. 2006, za účelem:
- podpory jednoty Iráku,
- zastavení destabilizujícího vměšování ze strany sousedních zemí,
- zabezpečení hranic včetně společných kontrol s pohraničnickými z okolních států,
- prevence šíření nestability za hranice Iráku,
- podpory a propagace hospodářské pomoci, obchodu, atd.,
- podpory uznání legitimacy nové irácké vlády, např. podporou znovuotevření ambasád v Bagdádu,

- pomoci Iráku vybudovat vlastní zastupitelské úřady v klíčových sousedních zemích (Saudská Arábie, atd.),
- pomoci při řešení problému ohledně statutu města Kirkúk,
- snažit se o svolání konference Arabské ligy či Organizace islámské konference do Bagdádu za účelem podpory irácké vlády,
- zajistit podmínky pro kompletní a jistý mír mezi Izraelem a Sýrií
- vytvoření Mezinárodní skupiny na podporu Iráku (Iraq International Support Group), jejímiž členy by se kromě Iráku samotného staly i sousední země, nejdůležitější země regionu a světa. Tato skupina by měla za úkol hlavně podporovat iráckou vládu v jejích vlastních rozhodnutích a tím upevňovat iráckou suverenitu, nikoli vydávat pokyny.

Zapojení Iránu do řešení krize:

- problém iránského jaderného programu by se měl projednávat na úrovni Rady bezpečnosti OSN s jejími 5 stálými členy + Německem.
- Irán by měl oficiálně podpořit jednotu a suverenitu Iráku,
- Irán by měl zastavit tok dodávek zbraní, vojenského vybavení a podpory teroristickým skupinám v Iráku,
- Irán by mohl využít svůj vliv na šíitské skupiny v zemi k tomu, aby podpořil národní usmíření v Iráku,
- vyvinout maximální úsilí na urovnání arabsko-izraelského konfliktu za účelem širší stability v oblasti

Postup uvnitř Iráku

Neexistuje žádná vojenská akce, kterou by USA mohly podniknout a vyřešit tak situaci v zemi, ale jsou akce, které by měly americké síly spolu s iráckými vládními silami podniknout za účelem zabránění dalším katastrofám. Irácká vláda musí urgentně zahájit proces národního smíření a zvýšit počty a kvalitu iráckých ozbrojených sil, aby mohla reálně vykonávat svoji funkci. Mezitím, aby mohly být tyto kroky provedeny, USA musejí podstatně zvýšit přítomnost svých ozbrojených sil v zemi. Teprve postupně, s případným úspěchy irácké vlády, mohou být postupně stahovány. Primárním úkolem amerických ozbrojených sil v Iráku je podpora irácké armády, která by měla převzít odpovědnost za veškeré bojové operace. USA by měly pokračovat především v udržování podpůrných jednotek, jednotek rychlého nasazení, speciálních jednotek, záchranných a ochranných jednotek a vzdušných sil. Priority nasazení americké armády se musí postupně změnit tak, aby jejím hlavním úkolem byl především výcvik, poradenství a podpůrné mise pro iráckou armádu a boj proti terorismu. Dále by se mělo poskytnout podstatně více amerických vojenských poradců pro iráckou armádu jak na úrovni brigád tak praporů. Mělo by se pokračovat v intenzivním výcviku nových rekrutů pro iráckou armádu. Efektivita iráckých ozbrojených sil může být podstatně zvýšena i dodávkami modernější

techniky (skrže americký Foreign Military Sales programm).

I poté, co by byly staženy veškeré americké bojové jednotky z Iráku, by USA měly udržovat v oblasti silné vojenské síly především v Kuvajtu, Bahrajnu a Kataru, a to jak vzdušné, pozemní, tak i námořní. SGI rovněž zvažovala návrhy na podstatné navýšení vojenských sil v Iráku, a to o 100-200 tisíc vojáků. Tyto návrhy odmítla s tím, že USA nemají k dispozici dostatečné lidské zdroje k udržení trvalého nasazení takových sil, neboť je nutné, aby byly Spojené státy schopné náležitě reagovat rovněž na ostatní světové krize, a navíc by takový krok pouze podpořil náhled na americkou přítomnost v oblasti jako na okupaci země. Rovněž ale odmítla návrhy opačné - na stažení americké vojenské přítomnosti, jelikož stažení amerických sil by totiž znamenalo signál k okamžitému vypuknutí náboženského násilí. Study Group věří, že její návrhy dají irácké armádě dostatečnou podporu i s využitím současného potenciálu.

Rovněž irácká národní policie (pohraniční) by měla být převedena pod ministerstvo obrany a její speciální jednotky přímo začleněny do armády. Mělo by se pokračovat v jejich výcviku. Ministerstvo vnitra by mělo být reorganizováno a zefektivněno.

Je důležité si uvědomit, že zde není žádné řešení, které by pro USA neznamenaloby značné riziko.

- USA by měly blížeji spolupracovat s iráckými představiteli, prezident USA a představitelé branné moci by měli udržovat pravidelný kontakt s iráckými představiteli,
- pokud iráckí představitelé budou demonstrovat svoji vůli a učiní podstatnější vývoj směrem k dosažení cílů národního smíření, efektivní vlády, bezpečnosti v zemi, atd. USA by měly vyjádřit svoji vůli pokračovat v další podpoře irácké vlády. Jakmile bude irácká vláda schopna účinněji vládnout, poté bude možné redukovat americkou přítomnost v oblasti,
- pokud ovšem irácká vláda neučiní podstatnější pokrok k dosažení těchto cílů, americká vláda by měla svoji podporu redukovat,
- USA by měly jednoznačně vyjádřit, že nehodlají na území Iráku udržovat stálé vojenské základny, pokud irácká vláda nevyjádří své přání, aby zde byly zřízeny.

Časový plán pro další postup v Iráku

Do konce roku 2006-začátek 2007

- schválení zákona o provinčních volbách a ustanovení data jejich konání,
- schválení zákona o ropě,
- schválení zákona o debaasifikaci,
- schválení zákona o milicích.

Do března 2007

- referendum o změnách ústavy (nutné)

Do května 2007

- naplnění zákona o milicích,

- schválení dohody o amnestii,
- dokončení snah o národní smíření.

Do června 2007

- uspořádání provinčních voleb.

Kroky v oblasti bezpečnosti

Do dubna 2007

- irácká vláda přebere plnou kontrolu nad armádou.

Do září 2007

- irácká armáda přebere kontrolu nad provinciemi.

Do prosince 2007

- soběstačnost Iráku v bezpečnostní oblasti (s podporou USA)

SGI ovšem zdůrazňuje, že některé z vytyčených úkolů nejsou ale v daných termínech uskutečnitelné.

Kroky potřebné k národnímu usmíření

- dialog musí být veden přímo s těmi, kteří mají v rukou moc (vůdci milicí, Muktada al-Sadr, a další), nejenom s těmi, kteří drží politické úřady,
- změna ústavy, na kterou by měla být vypracována expertíza OSN, která by měla být vzata v úvahu
- debaasifikace,
- sdílení výnosů z těžby ropy, tyto výnosy by neměly plynout do pokladny jednotlivých provincií, na jejichž území se těží, ale do pokladny centrální vlády a měly by být rozdělovány na populačním principu
- provinční volby by měly být uskutečněny v nejbližším možném datu,
- vyřešení problému statutu města Kirkúk,
- vyřešení problémů statusu ostatních minorit a jejich ochrana (Turkmenů, Asyřanů, Arménů, atd.)

PODPORA USA V IRÁKU

- Přítomnost USA je nezbytnou podmínkou k úspěšnému provedení stabilizace Iráku i národnímu smíření uvnitř něho.
- Amnestie v Iráku nesmí být ze strany USA podkopávána.
- USA musí podporovat činnost neutrálních mezinárodních expertů jako poradců irácké vlády při procesu odzbrojování, demobilizace a reintegrace.
- USA musí zajistit finanční a technickou podporu za účelem pomoci irácké vládě k úspěšné demobilizaci země.
- Mělo by se pokračovat v podpoře a dodávkách vybavení pro iráckou policii, FBI by měla ještě více

rozvinou svoji podporu Irácké kriminální policii, především v oblasti výcviku.

- CIA by měla poskytnout další personál za účelem výcviku a vytvoření efektivní irácké tajné služby a centra pro boj s terorismem.
- USA by měla podporovat irácké Ministerstvo pro záležitosti ropy.
- USA by měly poskytnout irácké vládě technickou podporu k obnovení a zvýšení těžby ropy, americká armáda by spolu s iráckou armádou a soukromými bezpečnostními firmami měla zajišťovat příznivé bezpečnostní podmínky pro rozvoj těžby.
- rovněž by se měla podniknout opatření k lepší kontrole transportu ropy.
- USA by měla rovněž podporovat irácké představitele v reorganizaci iráckého ropného průmyslu směrem ke komerční sféře, čímž by měla být zajištěna jeho větší transparentnost a efektivita.
- Finanční pomoc USA Iráku by měla být zvýšena na 5 miliard dolarů ročně. Prezident by měl usilovat o získání podpory Kongresu pro navýšení prostředků.
- USA by měly rovněž podporovat práci vysokého komisaře OSN pro uprchlíky a práci dalších humanitárních organizací v oblasti.
- Měla by se zřídit funkce Poradce pro ekonomickou obnovu Iráku (Senior Advisor for Economic Reconstruction in Iraq), který by podával zprávy prezidentu USA, měl by k dispozici dostatečný personál a prostředky a který by byl v neustálém spojení s americkými vojenskými i civilními představiteli v Iráku,
- Šéf americké mise v Iráku by měl mít větší pravomoci v přerozdělování prostředků a měl by mít rovněž právo odebírat finanční pomoc v oblastech a projektech, kde irácká vláda nevykazuje efektivní činnost
- Náklady na válku v Iráku by měly být zahrnuty v každoroční prezidentské žádosti o rozpočet, a to od počátku fiskálního roku 2008,
- Velké potíže rovněž činí nedostatečná znalost místního jazyka a kultury ze strany amerického personálu v Iráku. Například ambasáda USA v Bagdádu má 1000 zaměstnanců, ale pouze 33 z nich mluví arabsky, pouze 6 plynně. V konfliktu, kde často velice záleží na dobré komunikaci s místními, tato skutečnost často činí veliké potíže.